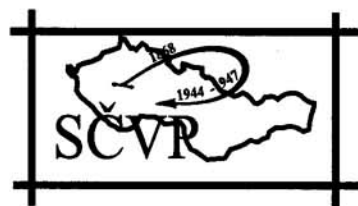

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

6/2008

I mrtví budeme žít ...

Vzpomínka a zamyšlení k šedesátému pátému výročí zkázy Českého Malína na ukrajinské Volyni

Již třikrát jsem stál se svými krajany volyňskými Čechy a spolubojovníky z řad 1. čs. armádního sboru v bývalém Sovětském svazu na posvátném pro nás místě, kam stále přicházejí a pevně věřím, že i po nás přicházejí budou mnozí, aby se tu v tiché vzpomínce poklonili světlé památce malínských mučedníků.

S přibývajícím věkem a úměrně i ubývajícím počtem přímých pamětníků sílí snaha našich volyňských krajanů zachytit ve vzpomínkách události let dávno minulých, a to i proto, že bohužel přibývá stále více těch „později a mnohem později narozených“, kteří se pokoušejí zkruslovat dějiny a dokazovat nám, očitým svědkům, že ona historická pro nás „facta concludentia“, nezvratná skutečnost, buď vůbec neexistovala, viz holocaust, nebo zločinům tehdy páchaným že lze dodat lidské rysy nebo i jinak oklamat paměť národů.

Třikrát jsem se byl také ujistit, jednou i se svými žáky, že Osvětim opravdu existovala a že holocaust nelze „vymazat“ z paměti národů. Paměť lidu žije, ona neúplatná paměť s hluboce vrytou, bolestnou vzpomínkou na všechny hrůzné projevy fašismu a nacismu.

Vesnice spálené i s lidmi, to je zhavá, bolestná a hněvivá pravda a paměť Bělorusí a Ukrajiny. Obyvatelé stovek měst zpustošených za války a tisíců spálených vesnic, z nichž stovky lehly popelem i s obyvateli, mají co říci světu i dnes.

Letos uplyne už 65 let od toho bolestného dne 13. července 1943, kdy celou českou Volyni na Ukrajině otrásla zpráva o vypálení obce Český Malín a vyvraždění všeho jejího obyvatelstva.

Německý zločin v Českém Malíně, spáchaný onoho dne, nesmí být proto nikdy zapomenut, tak jako nebude zapomenuto na české Lidice a Ležáky, běloruskou Chatyn, francouzský Oradour a stovky ukrajinských vesnic a měst včetně ukrajinského Malína, které se staly obětmi nacistického teroru za druhé světové války.

Již 65 let uplynulo od toho osudného dne, kdy do šera apatické lhostejnosti, do noci smutku a beznaděje zaplálo krvavou září světlo hořícího Českého Malína. Zazářilo zlověstným svitem a rudou záplavou lehlo na širý kraj. Celou českou Volyni na Ukrajině otrásla zpráva o vypálení této obce a vyvraždění všeho jejího obyvatelstva.

Pod ranami surových vrahů a v ničivých plamenech zahynulo 374 obětí mužů, žen, starců i dětí včetně nemluvňat. A tak i jméno Českého Malína vstoupilo do historie druhé světové války.

„Malíne rodný“, vyznává se ze své lásky k němu náš volyňský pravoslavný farář Václav Šimek, rodák z Hlinska, „... posvěcená země, tvou prostou krásu znala duše má. V čase, kdy lány měly vydat semě, smetla tě bouře krutosti a zla. Chrám, škola, domy lehly popelem, zbyla jen slza, vzdor a bolu sten“.

„Malíne můj“, vzpomíná s bolestí náš volyňský básník Jiří Řebl, „v tvou minulost se dívám,

do sadu tvého nejkrásnějších chvil, když jsi tak rostl, rozkvétal a žil. O těchto chvílích přečasto já snívám, o květech sadů tvých svou píseň zpívám, neb vůni jejich mnohokrát jsem pil.

Malíne můj, v tvou minulost se dívám, v poslední hrůzoplňný den, v prst mohly, kde tvoji mrtví dlí... Hluboko skláním s Volyňáky hlavu před památkou tvých umučených davů, jež v mohyle pod temným křížem lí.

Malíne, mučedníku svatý, tys vypil kalich hoře vrchovatý...“

Dlouho to někdy trvá, nežli jsme schopni poskytnout odkazu mrtvých u sebe přistěší. Je třeba dlouho oplakávat, přemítat o jejich životě, vzpomínat jejich výročí. To však neplatí o našem vztahu k odkazu mrtvých v Českém Malíně.

Již 3. dubna 1944 byl z rozkazu velitele 1. čs. samostatné brigády v SSSR generála Ludvíka Svobody pořízen zápis o vyvraždění obyvatelstva, spálení a vyloupení obce Český Malín hitlerovskými zločinci, a v den prvního výročí této tragédie byla na místě za účasti zástupců naší zahraniční východní armády uspořádána tryzna k uctění památky našich mučedníků. Ve stejném roce byla vydána vzpomínková brožura s názvem „Nezapomeneme pomstíme“.

13. července 1944 uveřejnil polní zpravodaj „Naše vojsko v SSSR“ můj vzpomínkový článek s titulkem „Malín nezhasne“.

Mám v ruce útlou knížku i s věnováním autora. Je to „Kronika Českého Malína“. Napsal ji Josef Alois Martinovský, příslušník 1. čs. sam. brigády v SSSR, jeden z mála malínských občanů, kteří jen zázkem unikli jisté smrti v onen osudný den. Vydalo ji ministerstvo informací v roce 1945.

V den třetího výročí malínské tragédie, 13. července 1946, byl v Žatci položen základní kámen k pomníku obětem Českého Malína. Přítomen byl ministr národní obrany armádní generál Ludvík Svoboda, který tam pronesl významný projev, v němž mimo jiné ocenil mimořádný přínos a zásluhy volyňských Čechů v boji za naši svobodu. Ve stejný den o rok později byla obec Frankštát na Moravě, v níž se usídlili pozůstali z Českého Malína, přejmenována na Nový Malín. I v této obci byl jejich bývalým spoluobčanům později postaven důstojný památník.

Oficiálním ukončením návratu do vlasti, historickým a nezapomenutelným okamžikem pro všechny volyňské Čechy byl slavnostní slib věrnosti republice, který z pověření vlády ČSR přijal dne 13. července 1947, v den čtvrtého výročí malínské tragédie, ministr národní obrany armádní generál Ludvík Svoboda.

Jejich slib zněl takto: „Při světlé památce malínských mučedníků a při památce všech našich bratří padlých v bojích slibujeme, že ideálům, za něž jsme bojovali, svým velikým učitelům a velitelům, vlasti a národu, Republice československé navždy věrní zůstaneme.“

Každé další výročí malínské tragédie bylo vzpomenu pietní akcí: olympiádou lidového umění a tvorby volyňských Čechů v Novém Malíně, postavením důstojného pomníku obětem Českého Malína v Žatci a jeho odhalením za účasti tehdejšího prezidenta ČSSR

Ludvíka Svobody, zájezdy volyňských Čechů ke společné mohyle občanů Českého a Ukrajinského Malína k uctění jejich památky, které se staly tradicí především zásluhou naší významné krajanské osobnosti, příslušnice 1. čs. armádního sboru v SSSR paní Marie Pánkové a žatecké organizace Českého svazu bojovníků za svobodu.

Zvláště slavnostní ráz a důstojný průběh měla smuteční vzpomínka, která se konala 15. května 1983 za účasti představitelů státních orgánů Ukrajinské republiky, rozhlasu, tisku a televize u příležitosti 40. výročí zkázy Českého a Ukrajinského Malína. Zúčastnilo se jí rovněž na 200 bývalých příslušníků naší zahraniční armády z řad volyňských Čechů, jejich děti a vnuky a rovněž delegace občanů z Nového Malína na Moravě.

„I mrtví budeme žít v kousičku vašeho velkého štěstí, protože jsme do něj vložili svůj život“, bylo původně napsáno na pomníku obětem nacistické zvůle v Ukrajinském Malíně.

Tato slova zazněla i v projevu proneseném v Žatci 10. července 1993 na slavnostním pietním shromáždění, které se konalo u příležitosti 50. výročí zničení Českého Malína na Volyni. Byla důkazem jejich pravdivosti.

Po 55 letech byl na posvátném místě, kde odpočívají zesnulí občané Českého Malína, kteří zemřeli přirozenou smrtí, a též pozůstatky a popel oněch 374 mužů, žen, starců a dětí, pro něž byl 13. července 1943 posledním společným dnem jejich životů, odhalen důstojný památník.

S neskryvaným pohnutím a v hluboké úctě se skláníme i dnes před jejich světlou památkou a věrní jejich odkazu, který nám svou smrtí zanechali, vyjadřujeme své přání i naději, že se podobné zločiny proti lidskosti nebudou již konat. Necht' je i tento pomník, dílo úspěšné spolupráce s našimi ukrajinskými umělci a přáteli, varovným znamením i důkazem toho, že paměť lidu žije, ona neúplatná paměť s hluboce vrytou bolestnou vzpomínkou na fašismus a jeho oběti.

Necht' svědčí o tom, že soud národů, který nad ním vyřkl svůj rozsudek, neskonal procesem v Norimberku, ale pokračuje v paměti lidí. A probíhá nadále nejen v zájmu historické spravedlnosti. Je potřebný především živým a v zájmu života.

Ne nadarmo se říká, že ten, kdo si nepamatuje svoji minulost, je odsouzen znovu ji prožít. Proto je tak důležité, aby se do celého světa rozšířila paměť lidu, pravda o fašismu jako výstraha a varování před nebezpečím, jež nadále představuje. Popel milionů jeho obětí spaluje lidská srdce, stále burcuje svědomí dějin.

Osmdesát let, která naši dědové, otcové a nakonec i my prožili na Volyni, nesporně vytvořilo citová pouta k tomuto kraji, naši první domovinu, k místu, kde jsme se narodili, prožili léta svého bezstarostného dětství, období mládí plného ideálů, snění, nadějí a tužeb, období dospělosti, které jejich splnění často nepřineslo, ale naopak poznamenalo mnohdy náš život těžkými útrapami. Mnozí z našich řad zde našli také místo svého posledního odpočinku,

jak si to přál i nejvýznamnější ukrajinský básník Taras Hryhorovyč Ševčenko ve své památné závěti:

*Jak umru, to pochovajte mene na mohyli,
Sered stepu šyrokocho, na Vkrainini mylij.
Ščob lany šyrokopoli i Dnipro, i kruči
Bulo vydno, bulo čuty jak reve revuečyj.*

...
*Pochovajte, ta vstavajte, kajdany porvite
I vražozu zloju krovju vol'u okropite.
I mene v sim'i velykij, v sim'i vol'nij, novij
Ne zabud'te pomjanuty nezlym tychym slovom.*

I my dnes vzpomínáme, vděčně a tiše, na své předky, kteří spí svůj věčný sen na hřbitovech všech bývalých českých vesniček na Ukrajině. Náš vřelý vztah k Volyni a k ukrajinskému lidu se vytvářel během celého období, kdy jsme zde společně žili a pracovali, radovali se z dosahovaných úspěchů, ale i společně strádali a trpěli. Tímto symbolem našeho společného utrpení se stala právě zkáza Českého a Ukrajinského Malína.

Využívám proto dnešní příležitosti a dávám v této slavnostní chvíli slovo i našim nejvýznamnějším kulturním osobnostem, z nichž některé už mezi námi nejsou, ale zanechaly nám myšlenkové vyjádření svého citového vztahu k Ukrajině a jejímu lidu. K nim bezesporu patří příslušník naší čs. zahraniční armády prof. Jiří Řebl, který si za svůj básnický pseudonym zvolil přívlastek Volyňský. Sbírkou jeho veršů, vydanou podruhé v roce 50. výročí osvobození od fašismu, uvádí báseň Volyň, napsaná již v roce 1946. Z ní cituji:

*Volyň, ty živitelko moje milá,
tys chlebem svým mne sytě vykrmila,
tys mlékem svým mne štědře vykojila,
ty země krásná, Volyň moje milá.*

*Volyň, ty země věčných nepokojů,
aréno zápasů, nesčetných vražd a bojů,
ty země mohyl, hřbitovů, kurhánů,
vulkáne vzpour, válečných uragánů.*

*Tys kolébkou i matkou pro mne byla,
proto mi provždy budeš blízká, milá.*

I Josef Fojtik, redaktor a vydavatel Krajan-
ských listů, našeho posledního českého časopi-
su na Volyni, byl příslušníkem 1. čs. armádního
sboru v SSSR. Svůj vztah k Volyni vyjádřil
následujícími slovy:

*„Volyň země bohatá slávou a hořká utrpením,
země, která jsi byla líbeznou matkou, ale také
drsnou macechou hrstce odvážlivců, kteří
opustili svůj domov pod malebnými Krkonošemi
a odešli do neznámé ciziny hledat sobě a svým
dětem nový, bohatší domov. Nalezli jej na Tvých
žirných polích, země Volyňská!“*

Jan Pospíšil, rodák z Hlinska, zemědělec,
nadáný hudebník a básník, byl za války nasazen
na nucené práce v Německu. Vzpomínku na
rodnou obec zachytil ve své sbírce básní
„Setkání a loučení“. Cituji první dvě sloky a tu
poslední.

*Vesničko moje na Volyni,
tak tichá, skromná ve své kráse,
když sady tvoje střibří jini
i máj když z květů usmívá se.*

*Vzpomínka útěchou mně byla,
když sám jsem zůstal v cizí zemi,
na tebe, vesničko má milá,
nejhezčí visko mezi všemi.*

*Domovem naším zveme nyní
vlast našich předků, českou zemi.
Vesničko moje na Volyni,
po tobě stejně stýská se mi.*

Ve své literární prvotině nazvané „Nad
rovinou“ se naše volyňská spisovatelka Marie

Strjová vrací ve svých povídkách do svého
dětství, právě na Volyň. Vane z nich vroucné, až
osudově přílnutí k domovu, k rodnému kraji
kolem města Rovna.

„Až půjdu domů“, napsala v závěru, „půjdu
sama a ze silnice půjdu pěšky, po pěšině, ta už
tam není, kousek přede mnou zůstal velký dub,
taky tam už nestojí. Půjdu do naší chátě a budu
se bát, že když tam nestojí, nejdu už domů. Půjdu
jen po cestě, kterou jsem chodila, po které at'
jdeme sem nebo tam, vždycky jdeme, at' o tom
víme nebo ne, a čím víc se boříme, sami, podep-
taní, tím silněji tápeme někam k domovu.“

„Sůl volyňské země“ má název půvabná sbír-
ka povídek naší krajanek z Kněhynek u Lucka
paní Jiřiny Zárecké-Suché, frontové zdravotní
sestry, psaná podle jejího vyjádření pro nás,
volyňské Čechy, nejen perem, ale i srdcem.
S laskavým humorem a vtipem vypráví o tom,
jak to na Volyni chodilo.

Antonie Hřibovská se narodila v Dubně
před více než osmdesáti lety. Je obdivuhodná,
že svou vyzrálou sbírku básní s názvem
„A hvězdy přiši do zahrad“ vydala teprve před
několika lety.

„Jak včelka pel své drobné verše sbírám“,
sděluje autorka čtenářům v úvodu, „a možná
jednou v budoucnosti snad těm dětem ducha
mého štěstí bude přát. Něko je přečte, zamyslí
se chvíli...“

Do sbírky zařadila i svůj překlad Ševčenko-
vých veršů, „Oj dumy moji, dumy moji“.

„Myšlenky vy moje v světě jediné,
aspoň vy mne neopust' ve těžké hodině.“
Zvlášť citově vypjatá je báseň „Řeka na Vo-
lyni“. Na mysl má řeku Ikvu, „když myslím
na tebe, má řeko, v duši pláču, takový po tobě je
stesk a hlad“.

Okruh básní na téma „Vlast“ uzavírá
nádherné vyznání lásky k Ukrajině a k České
republice. Má název „Dvě země“. Závěr básně
zní takto:

*„Jen proto opustil jsi Volyň krásnou, milou,
že vlast tě volala a úkol byl ti dán:
na rodné zemi pohotovou silou
zorávat bohem požehnaný lán.*

*Však rok co rok, kdy půjdeš za svým pluhem,
podivný stesk poneseš v srdci svém,
vzpomínku těžkou o tom poli druhém
na Ukrajině, v kraji dalekém.“*

Posledním literárním svědectvím o našem
upřímném vztahu k Volyni a bratrskému
ukrajinskému lidu je emotivně laděná báseň
Václava Šimka, autora dvou významných
publikací „U nás na Volyni“ a „Volyňáci“.

Pryvit Ukrajinu

*Lety, lety solovejku,
lety na Vkraininu,
de pokynuv ja maleňku
ridnuju chatynu.*

*Lety, lety solovejku
ta s'ad' na kalyni,
nesy tuďy moju dumku,
pryvit Ukrajinu.*

*Zalety tež na mohyly,
de ridni ležať,
de jich v žal'u položyly,
de tyhyj son spl'at'.*

*Polaskaj tam sad zelenyj,
kvitki bil'a chaty,
ščo vesnoju na zahoni
posadyla maty.*

*A jak vzijde jasnyj mis'ac',
zberuť s'a divčata,
skažy jim, ščo pro Vkraininu
tažko zabuvaty.*

Na závěr jen několik slov o tom, že úkol
vybudovat na hřbitově v bývalém Českém
Malíně důstojný památník jeho obětem si dala
naše ukrajinská organizace Sdružení Čechů
z Volyně a jejich přátel na podnět Bohumila
Filípka, očitého svědka tragické události v Ma-
líně a pověřila vedoucí zateckého regionu paní
Marii Pánkovou jeho realizaci. Jí proto patří
plným právem naše uznání za to, že tento úkol
byl úspěšně splněn.

Děk za výraznou podporu snahy o vybu-
dování tohoto památníku patří bezesporu i paní
PaedDr Darině Martinovské. Je dcerou autora
Kroniky Českého Malína, Josefa Martinov-
ského.

Tak jako při stavbě Národního divadla v Praze
bylo pro její finanční zajištění použito formy
celonárodní sbírky pod heslem „národ sobě“,
tak i úhrada výloh spojených s tímto naším
pomníkem byla zajištěna pomocí darů našich
volyňských krajanů. Významnou částkou
přispěla také nadace Československé obce
legionářské v Praze a pravoslavná církev.

Výtvarné ztvárnění pomníku navrhl náš kra-
jan Oldřich Rejchrt z Michalovky a též úspěšně
spolupracoval při jeho realizaci. Tento památník
je tak nejen projevem naší úcty k mrtvým,
ale rovněž výrazem naší krajanové solidarity
a plodné spolupráce s našimi ukrajinskými
přáteli.

Velice bychom si přáli, aby se ve vzájemných
vztazích nejen mezi námi, ale v celostátním
měřítku a ku prospěchu obou našich bratrských
národů uplatňovala mezi Českou republikou
a Ukrajinou především zásada i forma vzájemné
spolupráce a přátelství. Tak dojde i k naplnění
obsahu slov, vepsaných do původního náhrob-
ního kamene obětem Českého a Ukrajinského
Malína:

„I mrtví my budeme žyť v části vašeho
velykého šťast'a, bo my vklaly v ňoho naše
žyt'ťa“.

plk. v. v. Jaroslav Chudoba, zaslužilý učitel

O čem naše noviny nepišou a televize nevysílá

Prý jsme My Češi nikdy za sebe nebojovali,
prohlásil jednou v televizi politolog pan Rup-
nik. Po něm to opakovali další. Jini publicisté,
či novináři se zase snaží vmanévrovat našim
občanům představu, že nás osvobodila američ-
ká armáda. Její oslava v Plzni byla jediná, která
se dostala v květnu do novin a na televizní obra-
zovku. Četné vzpomínkové akce v Ostravě a ve
Slezsku o které musela Rudá armáda a česko-
slovenští vojáci a letci svést urputný boj v po-
slední dny války. Boj, který stál kvůli zarputi-
losti nepoučitelných německých nacistů mnohé
životy, také nenašly místo v našich centrálních
novinách a ani ve veřejnoprávní televizi, kterou
si platíme. Tím víc potěší, když naši občané
prokážou, že mají svůj zdravý rozum a úsudek
a že neztratili paměť.

Každým rokem 7. května 1945 vzpomínají
občané Břestu, starobylé výstavné hanácké
obce na Kroměřížsku, osvobození od německé
nacistické okupace 4. úderným praporem
3. brigády 1. čs. armádního sboru. Věnují pietní
vzpomínku těm vojákům, kteří v předposlední
den druhé světové války 1945 v boji položili své
životy.

Zfanatizovaní němečtí vojáci, se nechťeli
smířit s tím, že prohráli válku. Na ústupu před
postupující Rudou armádou a československým
armádním sborem řádně se v obci zakopali,
obsadili výhodná obranná postavení a terorizo-
vali místní obyvatele, nutili je pro ně kopat
zakopy.

Do poslední minuty urputně bojovali. Své padlé si při ústupu z vesnice odvezli, ale zanechali za sebou pobořenou a vypálenou vesnici s vypálenými stodolami, pobořenou kostelní věží, zdemolovanými zahradami.

Každoroční pietní slavnost organizuje sice vedení obce, ale ve skutečnosti je záležitostí všech občanů, učitelského sboru, a mládeže, kteří se odeberou společně na hřbitov, kde je pohřbeno 12 padlých čs. vojáků. Další 8 vojáků je pochováno v Hulíně, 8 jich zemřelo na zranění v Kroměříži a 1 partyzán padl u kostela v Břestu. Zahynul také student Mirek Zatloukal z Břestu. Raněno bylo na 40 až 50 čs. vojáků 3. brigády 1. armádního sboru.

Z přímých účastníků boje, kteří sem každým rokem přijíždějí z různých koutů Československa, zůstala jen hrstka. Letos přijeli jen plk. v. v. Jan Ilnatik z Havířova, npor. v. v. Vladislav Cajthaml z Uničova, p. Josef Buzík z Kroměříže a npor. v. v. Matěj Červeňák z Prešova.

V tomto roce energická starostka paní Marie Zavadilová a vedení obce a pod patronací hejtmana Zlínského kraje u příležitosti této historické události uspořádali působivou podívanou rekonstrukci boje o Břest, který předvedlo na 250 členů klubů vojenské historie v historických českých, německých a sovětských uniformách a s historickou technikou. Sjeli se tam již 16. května v pátek (muselo se počkat až dozraje a sklídí se lucerka) kdy předvedli ukázkou boje o Břest přímo v obci, což zvyšovalo autentičnost rekonstrukce. Tento den byli diváky především místní občané a školáci. Rekonstrukce boje byla nafilmována a bude možné DVD získat na obecním úřadě.

V sobotu 17. května kluby zopakovaly rekonstrukci bitvy v prostranství za obcí. Bylo prodáno jen dospělým (děti neplatily) 5 500! vstupenek. Přijeli z celého okolí, aby sledovali zajímavou podívanou. Na divácích bylo vidět a z rozhovorů i slyšet že probíhala na tito lidí, vyvolávala představu, jak prožívali tuto událost ti, kteří tu před 63 lety bojovali.

Atmosféru dotvářela expozice různých historických vojenských uniforem, stanů, kuchyní a zbraní. Četní strážníci se postarali o osvětlení místními kulinářskými specialitami, hanáckým pečivem, uzeninami a nápoji.

Jen pomalu se přítomní rozcházel. Vyslyší paní starostka a organizátoři hlasy, které říkají, že by se taková událost měla každým rokem opakovat? Zatím jí můžeme poblahopřát k této akci a poděkovat všem občanům Břestu za to, že nezapomínají.

A také poblahopřát klubům vojenské historie. Jejich zájem o vojenskou historii, který se může zdát být hravým koníčkem, se přeměňuje v cenný dar o který se dělí se svými spoluobčany.

Z. Kl.

Mistr Eduard Haken

Ještě rád bych se připojil svou vzpomínkou k článkům paní Malinské a p. Mece o Mistrovi Eduardu Hakenovi, uvedeným ve Zpravodaji č. 2/2008.

Tehdejší odbočka Svazu Čechů z Volyně v Praze uspořádala dne 11. května 1951 ve Smetanově síni slavnostní koncert k uctění památky obětí Českého Malína na Volyni, zničeného nacisty 13. července 1943.

Úvodní proslov o Malínském tragickém zástupce volyňských Čechů štkpt. Jaroslav Kozák. Z programu vyjímám vystoupení Ed. Hakena jako arii vodníka z opery Rusalka, Biblické písně, Selské písně, dále vystoupení manželky Ed. Hakena Marie Glázrové s recitací básně od p. učitele Jiřího Rébla Malínským mučedníkům: Malínské hranice,

melodram od Petra Bezruče Maryčka Magdonova a od téhož autora Slezské písně.

Čistý výtěžek tohoto koncertu byl věnován Fondu k uctění památky malínských obětí.

Ing. Zdeněk Damašek, Praha

Mé setkání s p. Hakenem

Hezký příspěvek o panu Eduardu Hakenovi podnítil také mé vzpomínky na mé první setkání s. panem Hakenem.

Po ukončení základní vojenské služby jsem nastoupil jako pedagogický pracovník v Královském Poříčí u Sokolova. Cestou za „chlebem“ ve veřejných prostředcích jsem se seznámil se studentkou pedagogického gymnasia v Karlových Varech.

Našími společnými zájmy byla hudba, zpěvy a divadlo. Přítelkyně jako studentka gymnasia bydlela v internátu přímo v Karlových Varech a tak měla téměř dokonalý přehled o všech kulturních a sportovních akcích, které se v té době ve Varech konaly. V městském divadle jsme společně shlédli mnoho krásných představení divadel, oper a v lázních III mnoho krásných koncertů, večerů hudby a poesie.

Přítelkyně věděla, že navíc kupují desky Jana Soumara, Aleny Mlejnkové, Marty Krásové a hlavně vše co vyšlo o panu Hakenovi. Nebylo toho tehdy mnoho. Zbožňoval jsem a zbožňuji dosud hlas pana Hakena a tak jednoho krásného dne mi přítelkyně sdělila, že má pro mne překvapení. Někdy v roce 1957, či 58 totiž pan Haken koncertoval s paní Martou Krásovou v lázních III a přítelkyně obstarala na tento koncert také lístky pro nás. Jak pan Haken, tak také p. M. Krásová zpívali sólově, ale hlavně Smetanovy a Dvořákovy dvojzpěvy. Byl to nádherný večer na nezapomenutelné zážitky. Po skončení koncertu oba účinkující chvíli pohovořili a pak zájemcům podepisovali programy. Všem těmto zájemcům při podpisu oba účinkující také podali stisk ruky. Bylo to nádherné umocnění tohoto krásného večera.

Oba s přítelkyní jsme byli poněkud překvapeni poměrně malou účastí na tomto večeru. Podle soudruhů návštěva tohoto druhu umění byla buržoazní přežitek. Tehdy se „nosila“ návštěva vítěznych filmů a budovatelských souborů.

Na pana Hakena si vždy vzpomenu, když v církvi zpívám Žalm XXIII „... Hospodin jest pastýř můj... Pochopitelně ne tak krásně jako pan Haken, ale snažím se. Mgr. Jiří Holubička

Vzpomínky na Zdobunov

(Pokračování z čísla 5)

Jeden z těchto bratrů jako legionář, v roce 1917, byl spoluzakladatelem první soukromé České školy ve Zdobunově. Křídlo do cementárny vozila nekonečná řada formanů s koňskými povozy z Křídové (také Bílé) hory kolem Svitkova mlýna u Staromilského rybníka, přes dlouhou řadu železničních kolejí. Když Zdobunov obsadili v roce 1941 Němci, ve velmi krátké době postavili z Bílé hory do cementárny lanovku a formani přišli o práci. V roce 1930 postavili Češi ve Zdobunově dvoupatrovou Českou školu. Byla to nejhřejší škola ve městě. Měla velký sál jako tělocvičnu a také pódium, takže se tam hrálo i divadlo. Němci z naší školy udělali kasárna. Byly tam také školy, Polská, Ukrajinská a prý kdysi i Židovská. Pamatuji si také, kde stála židovská synagoga. Tu v roce 1942 Němci vyhodili do povětří. Důležitým místem ve Zdobunově byla také tržnice - bazar. Zejména v období, které si pamatuji já. Po roce 1939, když poprvé přišli Sověti, velmi brzy zmizely skoro všechny obchody, a bylo jich v době vlády Polské hodně. Většina nákupů probíhala na bazaru a to prakticky až do našeho odjezdu v roce 1947. Sedláci z okolních vsí vozili to co jim Sověti a později Němci, a pak zase Sověti povolili, na bazar. Ale na bazaru se neprodávaly jenom potraviny,

drůbež a občas i dobytek. Každý, kdo cokoliv z oblečení, boty, různé nábytek, prostě co nepotřeboval, nebo lépe, když potřeboval peníze na cokoli jiného, přinesl, prodal, nebo vyměnil. Češi tam také hodně prodávali v době před odjezdem do Československa. Vzpomínám, jak někdy v roce 1946, jsem šel s maminkou na bazar. Uprosil jsem ji, aby mi dala rubl na cukerki (bonbonky). Nepamatuji kolik těch cukerek za ten rubl mělo být. Maminka mi ho dala a já jsem sám šel tu sladkost hledat. Po cestě jsem se zastavil u rulety. Viděl jsem, jak tam sázejí na různá čísla a občas někdo vyhrál pětinašobek vsazeného. Řekl jsem si, že to zkusím. Když prohrajou, přijdu o pár cukerek, ale když vyhraju, budu mít pět rublů! Vsadil jsem a vyhrál. Měl jsem pět rublů! A zmocnila se mě nějaká ta gemblerská horečka. Já jsem těch celých pět rublů vsadil na stejné číslo! A já jsem opět vyhrál! Měl jsem 25 rublů! Víc sebou tehdy neměla ani maminka. Peníze mně v ruce páliily. Ale ne dlouho. Vsadil jsem opět všechno! 25 rublů a opět na stejné číslo! Samozřejmě, že jsem prohrál. To bylo neštěstí. Já jsem neprohrál jeden rubl. Já prohrál 25 rublů! To moje sázení mě ale poučilo. Už nikdy mně nelákalo se o něco sázet. Ale zase zpět ke Zdobunovu. Zdobunov měl na tu dobu krásný fotbalový stadion. Kolem fotbalového hřiště běžecká dráha a všechny sektory pro lehká-atletické disciplíny. Stadion měl také velkou zastřešenou tribunu postavenou správně zády k jihu.

Ochrana před sluníčkem. Nevím kdo ten stadion stavěl, ale domnívám se, že buď cementárna, nebo železnice. Možná společně. Takový stadion neměl ani Děčín v padesátých letech, když jsem tam chodil na strojní průmyslovku. Dále vzpomínám, že jeden bazar byl blízko přechodu přes trať, na konci ulice Handlova (Obchodní). Na tom bazaru jsem také poprvé a později několikrát viděl vězet lidi. Věšeli je tam Němci a později Sověti. Němci většinou věšeli partyzány, Sověti banderovce. Bylo toho tolik, že jsme z toho byli až nějak otrlí. Pamatuji se, že jsme o velké přestávce chodili na tu podívanou z nedaleké české školy. Během té války jsme často viděli mrtvé lidi, i když se přímo o Zdobunov ani jednou nebojovalo. Že jsme z toho byli nějak otrlí a necitliví jsem si uvědomil, když televize vysílala přímé přenosy bojů v Jugoslávském Sarajevu. Tam se střílelo a děti si na ulici hrály. V tu chvíli jsem si uvědomil, že jsem to vlastně prožil, ale zapomněl. Dnes bych se na popravu nemohl jít dívat. A tehdy mi to nepřišlo nijak strašné. Nebo když z vězení, které bylo vedle našeho domu pod kanceláři NKVD, utekl vězeň směrem dolů ke Kapešovům, na ulici jsme si hráli, a důstojník vyběhl a zakřičel: „Stoj! Budu strelat!“ Vězeň se nazastavil a důstojník ho z pistole trefil jednou ranou. Štílel na ulici plně děti. Tak tedy tento bazar později Sověti přesídili za stadion k Bohdašovské ulici. Myslím, že tam za Poláků byl dobytý trh. Blízko byla také bojňa (jarka). Dále byla ve Zdobunově také nemocnice a samozřejmě několik soukromých lékařů. Své dílny zde měla snad všechna řemesla. Většina těch řemeslníků byli Češi. Češi zde měli také hodně obchodů. Určitě se mi nepodaří je vyjmenovat všechny. Ani jsem je osobně neznal všechny. Ale díky paní Anně Martišové, která má obdivuhodnou paměť a to i přesto, že se letos dožívá nádherného životního jubilea, a díky panu Antonínu Blažkovi, zde vyjmenuji alespoň většinu řemeslníků a obchodníků: Cementárna: Jelínkovi, Mlýn: Svitkovi, Slévárna: Vostrý + Straka, Prodej zeměd. strojů: Rudolf Jozef, Prodej uhlí a dřeva: Krejčíkovi, Hospodářské stroje: Pospíšilovi, Stavebniny: Novotný Václav, Krejčí a švadleny: Vizek, Vizková, Suslinovi. Šmíd Jan, Glajch, Křížkovi, Holáková, Blažkovi, Valtovi, Ulrichovi, Ivaněk, Pavlíková, Kovářství: Vizek, Králíček, Vlasák, Kubelka, Novotný, Řeznictví a uzenářství: Kapešovi, Bílkovi, Otmarovi, Ketnerovi, Švicovi, Procházkovi, Findejšovi, Jakubcovi, Řehoukovi, obuvnictví: Tyrkovi, Šmíd Václav, Břečkovi, Větrovec, Deder, pekařství: Mazánkovi, Procházkovi, Gromychovi, Jetz, cukrářství: Mazánkovi, Kašparovi, Ejchlerovi, Jačkovi, Bajerovi, Masopustovi, Šmídovi, Charvátovi, restaurace: Ludvíkovi, Procházkovi, Pluhařovi, velkoobchod:

Kcholovi, truhlářství: Masopustovi, holičství: Mazánek, lékař: MUDr. Krámský, železářství: Glajchovi, potraviny: Umlauf, Holý, Blažkovi, Pilný, Novotný, Charvátovi, fotoatelier: Kašpar, Verner, zubařka: Trojanová, drogerie: Jaček Václav, oděvy: Jaček Teofil, soustružník dřeva: Formánek, výroba cementového zboží: Doležalovi, zahradnictví: Hrouda, Komňacký, porodní babička (akušerka): Blažková Josefa. Samozřejmě, že to všechno bylo do roku 1939 než přišli Sověti.

Zdolbunov byl, ne zcela oficiálně, rozdělen na čtyři části: Střed města Za tratí Vidly, zde se ulice nejmenovaly, ale číslovaly Výhon, tam se začalo stavět nové město, ale plán nebyl nikdy dokončen. Dnes je ještě jedna část, nám neznámé sídliště, Novozdolbuniv. Stojí směrem k Bohdašovu. Tam probíhá také nová silnice do Rovna. Vpravo od staré výpadové silnice směrem na Zdolbici a Huleč, hned na konci města je bývalý katolický (polský) hřbitov. Dnes je tam mnoho původně polských hrobů přepohřbeno a na nich jsou někdy kříže pravoslavné a často také rudé hvězdy. Další katolický hřbitov je na konci Výhonu a plotem sousedí s hřbitovem pravoslavným. K růstu vesnice Zdolbunov, která ještě v roce 1889 neměla ani církev k dnešnímu městu s více než 31 000 obyvateli pomohli velkou měrou i Češi. V roce 1873 byla přes Zdolbunov vybudována železniční trať Kyjev Brest Litevský. V té době měl Zdolbunov 170 domů. Češi se na Volyn začali stěhovat kolem roku 1870. V roce 1883 postavili bratři Jelínkovi cementárnu. Již v roce 1903 (to se narodila moje maminka) je Zdolbunov uváděn jako městečko. U železniční stanice je v roce 1910 postavena církev Svaté Kateřiny. V té době má již Zdolbunov 10 000 obyvatel.

Nejvíce se Zdolbunov začal rozvíjet po roce 1920, když západní Volyn připadla Polsku. Zdolbunov se stává okresním městem Volyňského vojvodství, město se velice rozvíjí až do roku 1939, kdy přicházejí Sověti. Vzpomněl jsem si ještě na jednu zajímavost. Cementárna ve Zdolbunově byla dost velká. Bydleli jsme od ní asi sto metrů. Ale nepamatuji si, že by tam byl někdy nějaký spád popílku, nebo prachu, jak jsem později viděl kolem cementáren v Čechách. To mi zůstává záhadou.

V letech 1941-1944 je město v okupaci německých vojsk. 2. února 1944 je Zdolbunov bez boje osvobozen Rudou armádou. V krátké době takřka všichni Češi, kteří uzvednou zbraň, odcházejí do armády. Do Československé armády. Po skončení války roste velká naděje, že se Češi budou moci vrátit do vlasti svých předků. V roce 1947 se to konečně stává skutečností. Jen málo Čechů z nejruznějších důvodů zůstává na Volyni. Obrácím oči k nebi, tam do toho nekončena, a děkuji mamince, že mně přivezla do Čech. Tatínka jsme museli nechat na Volyni. Zemřel ještě před válkou v roce 1938. Dědeček Kánský zemřel v roce 1944. Po padesáti letech jsem jejich hroby nenašel. Na Zdolbunov vzpomínám rád, je tam mé dětství. Ale jsem nesmírně rád, že jsem v Čechách.

Vzpomínal: Miroslav Krušina

V minulém čísle Zpravodaje zapracoval v tomto článku tiskařský šotek. Na třech místech se místo městečka Kvasilov objevil Kvapilov. Prosíme čtenáře, aby si chybu opravili. Ještě jedna chyba se vloudila. Autor článku přijel do Zdolbunova po 50 a ne po 15 letech. Prosíme za prominutí, redakce.

Mé paměti z mládí

(Vzpomínky Bohuslava Šebesty, zpracovává V. Kytl. Pokračování z čísla 5/2008)

Více „klopotů“ prožil synovec Miloslav Baloun z Boratína. Jak jsem již psal, vzali ho Rakušané na „oboz“. Dostal se až ke Kupičovu, v „kázenném-Sviňarském“ lese koně nechal a přišel k nám. Stále doufal, že vše skončí a on se brzy vrátí do Boratína. Čas běžel, on se stále nepřihlašoval a časy byly co ráz horší a horší. Nepřihlásil se, protože měl obavu, že ho Němci potrestají, že utekl od koní. Stále se u nás skrýval. Trvalo to více jak rok. Tehdy jsme měli ve mlýně učedníka, nějakého Felixe. Miloslav si s ním něco udělal, zkrátka se pohádali a ten Felix ho udal Němcům. Nahlásil, že se u nás skrývá nějaký voják. Němci přišli, sebrali ho a na druhý den přišli a vyslechali nás. Moji rodiče to vzali všechno na sebe.

Řekli, že já jsem ho chtěl nahlásit, ale oni fekli, že ho škodovali, litovali. Vše udělali proto, aby nemusel chodit do práce, když je ještě tak mladý. Při všem tom nám to ještě dobře dopadlo, že nás nechali na místě a netrestali. Žid Šajdl, jejich tlumočnick, říkal, že nás všechny, celou rodinu chtěli někam vyvézt. Bylo dobře, že to rodiče vzali na sebe. Němci uznali, že jsou již staří. Velkým štěstím bylo, že maminka našla, asi před týdnem, než Miloslava sebrali, jeho Deník. Ze zvědavosti si ho přečetla a viděla, že kdyby se dostal Němcům do ruky, že by bylo velice zle. Ihned ho hodila do plotny a to moc dobře udělala. Oni Němci, když ho sebrali, tak ho moc mučili. Ten Felix na něho moc napovídal, totiž nalhal. Když přišli k nám, udělali vekou prohlídku a vše zpřevraceli. Jak dobrou věc udělala maminka, že Deník spálila. Němci ho v Kupičově drželi dva měsíce. Potom jsme slyšeli, že ho odvezli do Vladimíru Volyňského. Skrze něho byli zavřeni Karel Holub a Košťál, jeho strýcové, ale za pár neděl je propustili. Vnuč Miloslav potom, po vojně moc babičce děkoval, že ten Deník spálila. Kdyby ho byli našli, tak to byla jeho jistá smrt.

Když k nám přišli Němci podruhé, potom „odstupu“, tak se vše zhoršilo. Všechno vzali do svých rukou. Pole, mlýny, všechno „znacizovali“ a my jsme dělali jen jako otroci. Kdo špatně dělal, hned dostal nahajkou. Do mlýna dali Němce. Ten, když jsem nakrucoval větrák proti větru, tak dával pozor jestli je to správně. No, byl ve mlýně hospodářem. Já jsem musel dělat, co mi poručili. Němci všechno vydávali na listky. Chleba jsme nosili z vesnice. Moje žena musela někdy čekat půl dne než na ni došlo a doma byly malé děti. od nás, z větráku, měli velkou rozhlednu. Každý den přijížděl na koni obřelintant a dalekohledem obhlížel pole a pozoroval jak lidé pracují. Jestli něco špatného uhlídal, ihned sedl na koně a obilí neobilí jel tam a nahajka litala po zádcích. Jednou zahlédl, že nějaká ženská užíhá klásky ve „vobíli“. Byla to, jak jsem později slyšel, nějaká paní Honcová, starší již ženská.

(Pokračování v některém z dalších čísel)

Zprávy z regionů:

Region Uničov

Naše setkání, jež se konalo dne 11. 5. 2008 v budově Městského kulturního zařízení v Uničově, krásně vystihl redaktor Uničovského zpravodaje Bc. Marek Jurán ve svém článku: „...srdečné usměvy, potřásání rukou a přátelské rozhovory. Atmosféra, připomínající slavnost v rodinném kruhu...“ Takto by se dalo charakterizovat každé z pravidelných setkání SČVP uničovského regionu. Když jsme v roce 2005 pořádali první setkání, sešlo se nás třicet. Každým rokem však přichází stále více a více hostů, a to nejen z okolí Uničova, ale také ze Šternberska, Šumperska, Olomouce, Hněvotína, Lanškrouna, dokonce i z Brna a Prahy. A tak se nás tentokrát sešlo přes sedmdesát.

Během setkání si každý mohl prohlédnout výstavu fotografií ze života na Volyni mezi válkami i v době válečné, kterou sestavil pan A. Holec ze sesbíraných fotografií. Mnohý host tak zde našel i svoje snímky, a dokonce se i díky fotografiím spolu seznámili příbuzní, jež se do té doby osobně neznali. Maminkám a babičkám pak přišly popřát ke svátku matek malé půvabné mažoretky pod vedením paní učitelky Bruštkové a o další skvělou náladu se postarala kapela Pohodovka. Krásnou píseň o sv. Václavovi, která dojala srdíčko nejednoho přítomného, zazpívala teprve devítiletá vnučka Dominička manželů Holcových. Těm patří veliký dík, neboť se zasloužili o zorganizování celého setkání a věnují mnoho času práci pro náš region.

Z oficiálního programu je důležité připomenout, že za zástupce regionu pro spolupráci s ediční a distribuční komisí byl zvolen pan Antonín Holec. Do komise historicko dokumentační prozatím zástupce z našeho regionu zvolen nebyl. Pokud však kdokoliv vlastní předměty, dokumenty, fotografie, elektronické nosiče a jiné artefakty vážíci se k životu Čechů na Volyni a byl by ochoten je věnovat (případně propůjčit pro zkopírování) do národní sbírky, je možno tyto předat při příštím setkání, nebo kontaktovat p. Holce.

I když dojmy z květnového setkání ještě nedozněly, již teď vás zveme na setkání další, které se uskuteční v říjnu t.r., a těšíme se na společné shledání.

Důležité upozornění pro členy Moravskoslezského regionu:

Moravskoslezský region oznamuje, že dne 20. září 2008 v 10.00 hodin se koná členská schůze SČVP a setkání krajanů a jejich přátel v Suchdole nad Odrou kulturní dům.

Prezentace je od 9.00 hodin. Všichni, kteří mají zájem se zúčastnit necht' se přihlásit do 12. září 2008 na adresu hospodářky: Novotná Zdenka, Na vyhlídce 346, 742 42 Šenov u Nového Jičína. Poplatek 200 Kč je možno uhradit při prezentaci nebo svému důvěrníku. V ceně je oběd, svačina, káva a hudba. Těšíme se na setkání naší velké volyňské rodiny.

Za regionální výbor:

*MVDr. Samec Vladimír předseda
Seitlová Marie tajemnice*

Region Litoměřice:

SČVP regionu Litoměřice oznamuje všem členům regionu, že dne 26. září 2008 v pátek v 10 hodin se koná u příležitosti Svatováclavského posvícení členská schůze. Na programu bude i vzpomínka na Karpatsko-dukelskou operaci.

Schůze se koná jako obvykle v restauraci Koliba u Výstaviště Zahrady Čech v Litoměřicích.

Srdečně zve výbor regionu. Jak bylo již na výroční členské schůzi oznámeno a schváleno, nebudou již rozepisovat písemné pozvánky.

Za výbor: Zelenková

Informace pro členy regionu Litoměřice:

Výbor regionu připomíná těm členům, kteří nebudou mít do 30. června t.r. vyrovnán členský příspěvek ve výši 150 Kč, bude jim pozastaveno členství v naší organizaci.

Za výbor: Zelenková

Region Žatec:

Zákum bývalých českých škol na Volyni.

Oznamujeme Vám, že 10. října tohoto roku se uskuteční v Žatci-jih, ulice Bratří Čapků v restauraci Tulipán v 10.00 hodin, setkání žáků všech těchto škol, na které Vás i Vaše přátele srdečně zveme. Příspěvek na zabezpečení tohoto setkání v částce 150 Kč uhradíte při vstupu do sálu. Prosíme, abyste svou účast nahlásili nejpozději do 15. září, neboť je to nutné pro zdárné zabezpečení našeho setkání. Přihlaste se písemně, nebo telefonicky na tyto adresy: Anna Martišová, Politických vězňů 1573, 438 01 Žatec

telefon: 415 712 891 nebo mobil: 606 211 658
Jiřina Kačerová, Blatenská 119, 430 03 Chomutov
telefon: 474 620 618

Jiřina Vinšová, K. Buriana 3596, 430 01 Chomutov
telefon: 474 652 433

Irena Hanušová, Politických vězňů 2123,
438 01 Žatec

telefon: 415 740 516

Marie Martinovská, Mládežnická 2739, 438 01 Žatec
telefon: 415 741 149

V měsíci září bude ve Zpravodaji naše setkání ještě jednou připomenuto a upřesněno. *Jiřina Kačerová*
Region Chomutov:

Pozvánka

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, společně s ČSBS a ČSOL v Chomutově Vás srdečně zvou na krajané setkání, které se bude konat 19. září 2008 v 10.00 hodin ve středisku kulturních a knihovnických služeb v ul. Palackého č. 85 v Chomutově.

Za region Chomutov: Jiřina Kačerová

Zpráva z regionu Litoměřice:

Dne 7. 5. 2008 byla v našem regionu uspořádána, jako každým rokem, vzpomínková a pietní akce k výročí ukončení 2. světové války na městském hřbitově v Litoměřicích u památníku padlých ve druhé světové válce a dále pak u pomníku umučených v koncentračním táboře Richard.

Náš výbor SČVP vedený vedoucím Josefem Kozákem spolu se zástupci ČSBS a ČSOL zajistili důstojný průběh akce, způsobem v této době možným. Byly připraveny velké kytyce se stuhami označenými názvy zúčastněných organizací a tyto pak jednotliví zástupci organizací k památce pokládali.

Z pozvaných zástupců jiných organizací se akce účastnili místostarosta MěÚ Jiří Landa a ředitel Památníku Terezin Jan Munk. Vedoucí Josef Kozák zahájil akci krátkým výstižným proslavem, kterým znovu připomněl události před 63. lety a zdůraznil význam této akce, která ukládá nezapomínat na to, co znamená válka a hlavně na ty, jímž nebylo dopřáno přežít a těšit se z mírového života. Pak následovalo úctyvdání a pokládání kytic. Stejný průběh akce následoval i u pomníku umučených v KT Richard.

Zapsala V. Suchopárová

Naši jubilanti...

Moravskoslezský region

Sešel se rok s rokem a můžeme s potěšením poblahopřát panu Josefu Moravcovi z Velkého Špakova, bytem Fulnek k jeho krásným 102 letům.

Jeho manželka Anna bude v červenci slavit 95. narozeniny.

Manželům Moravcovým blahopřejeme.

Do dalších let vše nejlepší, hodně zdraví a životní pohody.

Za regionální výbor:

MVDr. Samec Vladimír předseda
Seitlová Marie tajemnice

I redakce Zpravodaje blahopřeje k tomuto úctyhodnému věku!

V III. čtvrtletí roku 2008 se dožívají významného jubilea v Moravskoslezském regionu tito naši členové:

červenec:

81 let ing. Petras Václav z Kvasilova, bytem Nošovice

srpen:

75 let Šlanhof Rostislav z Moldavy II., bytem Prostřední Dvůr Vítkov

80 let Lajnveberová Marie z Martinovky, bytem Kunín

81 let Holčáková Anastazie z Podlesice, bytem Kunín

září:

70 let Jirkovský Oleg z Volkova, bytem Velké Albrechtice

81 let Machovská Emilie z Lipjan, bytem Fulnek

81 let Vegricht Václav z Dembrovky, bytem Hrozová Slezské Rudoltice

86 let Kolibková Marie ze Mstěšína, bytem Odry domov důchodců

Všem jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohody.

Za regionální výbor:

MVDr. Samec Vladimír předseda,
Seitlová Marie tajemnice

Region Domažlice

Ve II a III. čtvrtletí roku 2008 se dožívají významného jubilea v našem regionu tito naši členové

duben:

73 let Hubatová Marie Ivaniče, Horšovský Týn

81 let Kovařová Anežka Kopče, Třemošna

71 let Lochmanová Tamara Dolinka, Plzeň

květen:

83 let Hlavač Josef Sofievka, Otov

82 let Hříšná Zdeňka Horodiště, Horoušany

78 let Pytelková Nad'a Černachov, Horšovský Týn

76 let Brázda Václav Kupičov, Domažličky

76 let Eberlová Jiřina Dolinka, Horšovský Týn

červen:

71 let Burdová Ludmila Kopče, Velký Malakov

79 let Tůmová Jiřina Sofievka, Plzeň

68 let Ing. Lokvenc Slavomír Ivaniče, Polžice

červenec:

65 let Ledvinová Zdeňka Ivaniče, Horšovský Týn

91 let Šimková Evženie Ivaniče, Srby

66 let Janeček Josef Okolek, Kdyně

srpen:

81 let Vojtůková Marie Ivaniče, Polžice

87 let Ryglová Anna Maštěnice, Nyřany

87 let Diviš Vladimír Ivaniče, Polžice

72 let Začek Jaroslav Skliň, Meclov

září:

71 let Biňovcová Marie Kopče, Trutnov

87 let Drbohlavová Antonie Palče, Horšovský Týn

94 let Šubrtová Libuše Ivaniče, Polžice

72 let Benešová Evženie Račín, Poběžovice

71 let Volny Jiří Olšanka, Pivoři

59 let Mužíková Nad'a Mašovice, Poběžovice

Všem jubilantům pevně zdraví, štěstí a hodně životní pohody za region

přeji Vladimír Ledvina a Nad'a Pytelková

Region Karlovy Vary:

Ve II. pololetí 2008 oslaví svá jubilea tito naši členové:

červenec:

80 let Bártová Antonie z Volkova, bytem Stanovice

85 let Lamacová Božena z Lipiny, K. Vary

srpen:

70 let Vavryčuk Václav z Horochova, K. Vary

75 let Pelzmanová Ludmila z Vilémovky, K. Vary

83 let Vegrichtová Marie z Holovně Č., K. Vary

88 let Prokúpek Josef z Lucka, K. Vary

září:

81 let Horský Josef z Jadviny, Sokolov

říjen:

86 let Andrlová Věra z Dědovy H., K. Vary

listopad:

84 let Pulcarová Marie z Huto-mar., K. Vary

prosinec:

83 let Ozomová Viktorie z Huto-mar., K. Vary

Všem jubilantům pevně zdraví a pohodu do dalších let přeje za region *Helena Horáková.*

Region Chomutov

V měsíci červenci oslaví svá životní jubilea:

70 let Kostka Evžen, z města Zdobunov, bytem v Otvčicích u Chomutova

70 let Stiberová Emilie, z Bojarky, bytem Blou u Kadaně

srpen:

85 let Tomášková Nona ze Zdobunova, bytem Staré Vinařice u Chomutova

75 let Rosendorfová Ludmila, Bříství Č.R. bytem Chomutov

60 let Šťastný Zdeněk, Omelanština, bytem Chomutov

všem hodně štěstí a zdraví do dalších let přeje za region

Jiřina Kačerová a jednatel Josef Roller

Region Litoměřice

červenec:

60 let Štěpánek Karel bytem Litoměřice

75 let Kratochvílová Marie z Rovna, bytem Opařany

83 let Hendrychová Anna z Hlinska, bytem Štětí

85 let Šerák Karel z Boratína, bytem Chotiněves

88 let Derflerová Anna ze Semidub, bytem Litoměřice

91 let Křivakovská Evženie z Olšanky, bytem Děčín

srpen:

80 let Valterová Božena z Krasilna, bytem Strachaly-Sukorady

85 let Altmanová Slávka ze Semidub, bytem Plzeň

85 let Jersák Miloslav ze Zdobunova, bytem Litoměřice

88 let Jelínková Emilie z Mirošína, bytem Lovosice

102 let Průšová Marie ze Žitenic

září:

60 let Láchová Jaroslava z Litoměřic

75 let Zajícová Emilie z Nadčic, bytem Horní Chobolice

80 let Twarda Irena z Rovna, bytem Litoměřice

83 let Kuchyňka Václav ze Zavidova, bytem Polepy

84 let Stehlíková Růžena z Novostavců, bytem Čížkovice

88 let Kalcovská Libuše z Mirohoště, bytem Žalhostice

Všem oslavencům výbor regionu blahopřeje a přeje hodně zdraví:

Za výbor: Zelenková Daniela

Region Mohelnice:

V II. pololetí r. 2008 se dožívají hezkého jubilea tito členové:

srpen:

80 let Linhartová Anna z Hrušvice, bytem Mohelnice

86 let Vohralíková Anna z Kurdybáně, bytem Libivá

září:

83 let Ludvík Jaroslav z Bakovce, bytem Úsov

87 let Vohralík Miroslav z Kurdybáně, bytem Libivá

prosinec:

75 let Faltusová Marie z Chomoutu, bytem Lanškroun

Jubilantům patří naše upřímné blahopřání.

za reg. Machovská

Region Tachov:

Ve III. čtvrtletí 2008 oslaví svá životní jubilea tito naši členové

červenec:

83 let Ganajová Lydie

srpen:

83 let Kutová Evženie

70 let Pulerová Jiřina a Líbalová Libuše

září:

83 let Matasová Irena

Všem mnoho zdraví a do dalších let ještě hodně elánu.

Za region Tachov Michlová Alžběta

Region Praha:

V srpnu se dožívá osmdesátí let pan ing. Josef Kindl, nar. v Buderázi, nyní bytem v Praze. Oslavenec je dlouholetým členem Pražského regionu a k jeho cti je, že za celá tato léta ani jednou nevynechal naše členské měsíční schůzky. Je aktivním členem regionu, dříve zapojoval mezi nás i svoji manželku. Oslavenci přejeme do dalšího života hodně zdraví a energie jako dosud, abychom se ještě dlouho potkávali a měli si vždy co říci. Vše jen to dobré. *Vaši přátelé z regionu Praha, jménem všech I. Malinská*

Region Šumperk:

V druhé polovině roku 2008 oslaví své narozeniny tito naši krajané:

červenec:

86 let Kechrt Josef, Český Malín, byt Nový Malín

80 let Sedláček Antonín, Ozerany, byt Šumperk

80 let Schovánek Rostislav, Podlisek, byt Velké Losiny

76 let Purová Lidie, roz. Beštová, Starklov, byt Šumperk

75 let Beštová Libuše, roz. Hamáčková,

Kneruty Čes., byt Petrov
 71 let-Palátová Alžběta, Novostavce, byt Javorník
 70 let-Zahradník Jiří, Novostavce, byt Libina
 70 let-Foglová Anna, Frankov, byt Šumperk
 68 let-Tomášková Vlasta, roz. Šmídová, Noviny Č., byt Zábřeh
 52 let-Jan Miroslav, Hlinsko, rodiče byt Vikýřovice
 52 let-Procházka Stanislav, Podlisky, rodiče byt Libina

srpen:

70 let-Nítková Jiřina, roz. Ledvinová, Terešov, byt Šumperk
 47 let-Tengler Josef, byt Loučná
 80 let-Najman Bohuslav, Krásilno, byt Rapotín
 70 let-Krobotová Eliška, roz. Šalamounová, Falkovština, byt Rapotín
 66 let-Šefl Antonín, Krasilno, byt Rapotín
 70 let-Klaban Jiří, Novostavce, byt Velké Losiny
 76 let-Šavel Josef, Noviny Č., byt Vikýřovice
 79 let-Beštová Božena, roz. Křesinová, Kurdybář, byt Šumperk
 80 let-Šircová Zdenka, roz. Mrázová, Dědova Hora, byt Šumperk
 88 let-Dedeciusová Marie, roz. Křivková, Moldava, byt Libina
 85 let-Popčukova Marie, roz. Matoušová, Novostavce, byt Libina

září:

84 let-Kyselová Alžběta, Lipjany, byt Oskana
 80 let-Šotola Vladimír, Ozerany, byt Nový Malín
 79 let-Jonáš Václav, Ulbárov, byt Šumperk
 75 let-Divišová Marie, roz. Linková, Krupá, byt Šumperk
 72 let-Němeček Miroslav, Novostavce, byt Libina
 71 let-Haken Remigius, Luck, byt Sobotín
 71 let-Bilková Alice, roz. Šotolová, Ozerany, byt Nový Malín
 71 let-Kynštová Antonie, roz. Sitařová, Kliščicha, byt Nový Malín
 65 let-Trčková Alena, roz. Bredecká, Noviny Č., byt Vikýřovice
 59 let-Vašková Eliška, roz. Glancová, Staviště, byt Libina
 52 let-Štěpánková Tamara, roz. Nestěrenková, Malín Č., byt Šumperk

říjen:

87 let-Valenta Josef, Hlinsk, byt Libina
 67 let-Pergler Jaroslav, Malá Zubovština, byt Rokytnice
 65 let-Michálek Václav, Buhřina, byt Loučná
 59 let-Miler Jaroslav, Falkovština, rod., byt Rapotín
 56 let-Cinegrová Soňa, roz. Lišková, Podlisky rod., byt Libina
 61 let-Kynšt Václav, Zborov rodiče, byt Zábřeh
 66 let-Trávníčková Raisa, roz. Lišková, Podlisky, byt Libina
 72 let-Bilková Zdenka, roz. Navrátilová, Domažlice, byt Vikýřovice
 73 let-Nesvadbová Emilie, roz. Vignerová, Malín Č., byt Šumperk

78 let-Marešová Halina, roz. Čajuková, Žitomír, byt Šumperk

listopad:

90 let-Šmídová Žofie, roz. Březovská, Sofievka, byt Petrov
 82 let-Liščenkova Evženie, roz. Bartošová, Horodiště, byt Petrov
 79 let-Fric Václav, Terešov, byt Vikýřovice
 71 let-Sodomek Jaroslav, Krasilno, byt Šumperk
 69 let-Volfová Emilie, roz. Perglerová, Lubovština, byt Rokytnice
prosinec:
 89 let-Vojtišková Anna, roz. Dusová, Kurdybář, byt Rapotín
 75 let-Hamplová Evženie, roz. Hajná, Dorostaj, byt Šumperk
 62 let-Hamáček Miloslav, Terešov, byt Nový Malín

Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, spokojenost a životní pohodu. *Jiřina Žáková*
K přání všem jubilantům se připojuje i redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Zemřel ing. Vladimír Týrek, plukovník v záloze. Pocházel z Volyně, města Zdolbunov. Bratr byl ve Svobodově armádě, u Dukly byl raněn, přišel o levou ruku. Léčil se v Sovětském svazu, později v Popradu. Zůstal v armádě, dostudoval vojenskou školu, později důstojnickou. Byl naposledy velitelem posádky v Jaroměři-Josefově až do důchodu. Po smrti syna se s manželkou přestěhoval do domova důchodců v Divišově, kde také po těžké nemoci zemřel. Pohřeb měl v Benešově. Chtěli bychom to dát vědět všem kdo ho znali z Volyně a z války. Za příbuzné Věra, manželka s rodinou a Anna Maroušová, sestra s rodinou.

Moravskoslezský region:

Oznamujeme všem krajanům smutnou zprávu: Dne 19. dubna 2008 zemřel pan Miroslav Vegrich ve věku 87 let. Pocházel z obce Dembrovka, bytem Ostrava-Poruba.

Pan Vegrich patřil k členům SČVP, kteří se podíleli na založení Moravskoslezského regionu. Byl příslušníkem I. Čs. armádního sboru, účastnil se osvobození Československé republiky od fašismu. Za vše mu patří poděkování. Kdo jste ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku.

Upřímnou soustrast všem pozůstalým projevuje za regionální výbor

*MVDr. Samec Vladimír předseda,
 Seitlová Marie tajemnice.*

Region Žatec:

Dne 9. dubna zemřel Václav Maulis ze Žatce, rodák ze Zdolbunova 87letý.

19. dubna Jiří Lysuk z Měcholup, pocházel z Bělečské Doliny na Volyni, rovněž 87letý oba bývalí příslušníci Svobodovy armády.

16. května jsme se rozloučili v hojném počtu s nejstarší rodačkou z našeho Novokrajeva na Volyni Naděždou Svěcenou, rozenou Stryjovou v Žatci, v jejím požehnaném věku nedožítých

95 let. Zemřela 10. května v sobotu po dlouhé nemoci, právě v den setkání nás rodáků v Podbořanech.

Všem zesnulým lehké odpočnutí a pozůstalým upřímnou soustrast za všechny projevuje *Kamila Ondrová.*

V letních měsících letošního roku by se dožil 80. let učitel a dobrý kamarád Jiří Odvárka. Mezi prvními Volynáky nastoupil tento rodák z Verby na reálné gymnázium do Žatce, kde v roce 1948 maturoval. Již při studiu se zapojil do kulturního dění volynské mládeže, kde byl nejen členem, ale také sólistou pěveckého sboru. Po gymnáziu absolvoval obor ruský jazyk a tělesná výchova na Pedagogické fakultě a další život spojil s městem Plasy na okrese Plzeň-sever. Tady učil podle potřeb na všech typech tamních škol. Zemřel nečekaně před dvěma roky. Jeho spolužáci, ale také mnozí žáci na něj jistě s vděčností vzpomínají. *-j/-*

Region Moravský Krumlov:

Oznamujeme všem krajanům, že dne 10. 5. 2008 zemřela paní Milada Zálešáková, roz. Dufková, v nedožítých 78 letech. Pocházela z Nivy Hubínské, nyní bytem Loděnice. Upřímnou soustrast všem pozůstalým projevuje za region

Mgr. Stanislava Kounková

Region Chomutov:

17. dubna zemřela členka našeho regionu paní Helena Provazníková roz. Dušková z obce Michalovka ve Volyni, bytem ve Vrskmáně u Chomutova, ve věku nedožítých 76 let. Ve věku nedožítých 85 let, zemřela naše dlouholetá členka, příslušnice Svobodovy armády, 2. června tohoto roku, paní Ludmila Doležalová, roz. Jonášová z obce Lisín na Volyni, bytem v Chomutově.

Upřímnou soustrast za region vyjadřuje rodinám *Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller*

Těž redakce Zpravodaje projevuje rodinám zesnulých svou upřímnou úctou.

Příspěvky na tiskový fond květen 2008**Region Praha:**

Vladislava Válková, Ústí n/Labem, 100 Kč
 Václav Michálek, Blovice, 50 Kč

Region Žatec:

Jaroslav Šulc, Podbořany, 200 Kč

Region Šumperk:

Žofie Lešáková, Rapotín, 200 Kč
 Žeňa Liščínková, Petrov, 200 Kč

Region Uničov:

Pan Vohralík, Unčovice, 200 Kč
 Za příspěvky děkujeme.

Prosím čtenáře, aby byli shovívaví k provedení Zpravodaje č. 6 - zlomila jsem si pravou ruku v zápěstí, čímž se tvoření tohoto čísla včetně korektury silně zkomplikovalo. Děkuji a zároveň Vám všem, čtenářům Zpravodaje, přeji krásné prožití letních měsíců a budu se těšit na Vaše další příspěvky redaktorka a redakční rada

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 21. 06. 2008